

Un mar al passadís

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

Si l'haguessin deixat triar, el Marcel no hauria escollit haver de passar dos mesos a l'hospital.

Però era així, havia de ser així, i no calia posar-se de mal humor. Perquè el Marcel havia descobert, amb només una setmana, que per viure en un hospital cal la millor de les actituds.

El Marcel està ingressat a la planta 3 de l'Hospital Sant Joan de Déu. Com que pot sortir cada dia a fer una volta pels passadissos, ja ha conegut molts nens que, com ell, han d'estar-se allà: bé per una operació ràpida, bé per algun tractament més llarg... Hi ha de tot. Fins i tot n'hi ha que porten anys anant i venint de l'hospital a casa i d'altres que després d'allò, ja no hi tornaran mai més. Sigui com sigui, la majoria d'ells busquen la manera de passar-ho el millor possible. Juguen, riuen, miren la tele, miren les *tablets* i per la finestra... s'avorreixen i tornen a començar. De vegades els acompanyen si s'han de fer proves o fins i tot si han de passar pel quiròfan. Amb ells tot sembla menys terrible.

Al Marcel li agrada molt, que vinguin a veure'l. Li han ensenyat cançons, jocs de mans i a riure de gairebé tot. A riure molt! De vegades tant que s'oblida i tot que viu en aquella habitació de la tercera planta de Sant Joan de Déu. El Pep, però, el seu veí d'habitació, no riu mai. Ni tan sols quan els Pallapupas entren a la seva habitació, i n'han de sortir de seguida, perquè no els vol ni veure. No vol riure. El Pep està de mal humor des del dia que va entrar, ja fa un mes. I encara li queden unes quantes setmanes.

El Pep té 11 anys i toca el violí. Hi té molta traça, però a l'hospital no el pot tocar tan com voldria, perquè a allà, sovint, es necessita una mica de silenci. De tant en tant, el Pep surt a fora amb la seva mare o el seu pare, i toca fins que li fan mal els dits. El Marcel se'l mira. És llavors que el veu feliç. I això el fa una mica més feliç a ell també. No veure'l tan capficat com sempre.

Va ser un dissabte al matí, sentint una de les melodies que sortien del violí del Pep, quan el Marcel va tenir aquella idea. El Marcel és un nen d'idees, el cap sempre li bull. Però el més important és que el Marcel, les idees les converteix en realitats... de què servirien, si no?! La idea d'aquell matí tenia un objectiu clar: fer una mica més feliços els dies del Pep a l'hospital. S'acostava el mes de juliol, el mes de les vacances i de la platja, que aquest any ells no podrien gaudir. El Marcel havia estat investigant i havia descobert que al Pep, el mar era una de les coses que més li agradaven al món. Cada estiu se n'anava a al poble de la costa amb els seus cosins, el seu petit paradís. Li agradaven les sardines a la brasa, les petxines amb oli, pebre i sal, i la sorra enganxada a les ungles dels peus. La pell colrada pel sol i les havaneres. Aquest estiu, la platja li quedava llunyíssim, al Pep, però el Marcel estava disposat a fer més lleu el seu enyor. Així que, diumenge al matí, es va presentar a l'habitació del costat ben d'hora, carregat de papers, tisores, cola i tot el que us pugueu imaginar. "Tinc feina per tu, xaval", li va dir al Pep.

“No m’agraden, les manualitats”, va respondre el Pep amb mala ombra. “Però la platja sí que t’agrada, oi? I el mar. I les sardines”, va seguir el Marcel sense perdre el somriure. Aquelles paraules van il·luminar, per un segon, el rostre del Pep i el Marcel va sentir com guanyava una mica de terreny. Tot seguit, li va explicar el seu pla. “Tenim molt de temps, aquí dintre. Tant que podríem convertir tota la planta 3 en una gran platja. Què me’n dius?”. El Pep no sabia què dir, així que va restar callat mentre el Marcel prenia possessió de la seva habitació i li anava explicant el seu gran pla: un mar fet de paper de seda per tot el passadís. “Demanarem que ens portin sorra de la platja, el meu pare diu que ell en podrà portar unes quantes bosses. I la meva germana farà unes sanefes en forma de sardina molt xules perquè no crec que ens deixin fer una barbacoa aquí dins, eh?!”. El Pep va riure una mica, i això va animar el Marcel a continuar. “A la sala de jocs de baix hi posarem unes tovalloles i uns para-sols. Potser ens deixaran prendre refrescos i tot, què me’n dius?”. El Pep va arronsar les espatlles. Allò, clarament, ja no era un no. Allò ja semblava més un “d’acord”. Així que es van posar mans a l’obra.

Durant dos dies, el Marcel va mobilitzar tota la planta 3, nens, famílies, infermeres i metges, que es van enganxar dibuixos de pops, crancs i meduses a les seves bates per no desentonar amb el que s’estava preparant. A les parets del passadís hi van aparèixer tots els tons del blau que pugui tenir el mar; peixets fets amb paper de plata i brillantina penjaven del sostre; les portes de les habitacions s’havien convertit en la proa dels vaixells; els pallassos es van disfressar de sirenes i el Marcel es va vestir de pescador. Aquell muntatge els havia portat feina, feina de la bona, i quan van veure els resultats, tots van estar d’allò més contents. Fins i tot els nens d’altres plantes baixaven a veure l’espectacle. Quina meravella! La planta 3 s’havia convertit en una petita platja! Però el Marcel encara tenia una darrera sorpresa per a tots, i en especial pel Pep, que aquells últims dies havia vist menys emmurriat que de costum.

“Farem un concert d’havaneres!”, li va dir al Pep per rematar, “però jo d’això no en sé res, així que ho hauràs d’organitzar tu!”. El Pep va rumiar un segon, però de seguida va decidir-se: “D’acord! Farem un concert d’havaneres i jo hi tocaré el violí!”. En només 24 hores, el Pep va aconseguir muntar un grup ben assortit: el seu pare tocava la guitarra i la seva cosina vindria especialment per a l’ocasió, carregada amb el seu acordió. La Doctora Sans es va oferir a cantar -ella sempre canta, fins i tot quan passa visita!- i ell, el Pep, s’havia après, en temps rècord, l’acompanyament de violí per a totes les cançons. I una tarda de dissabte de juliol, van fer realitat aquell concert amb gust de mar. El Pep feia de mestre de cerimònies amb tanta energia que semblava que havia oblidat que seguia a l’hospital. De fet, amb tot aquell enrenou, semblava que tothom ho hagués oblidat. L’espectacle va ser tot un èxit i, el millor de tot, el Pep estava d’allò més il·lusionat.

El Pep i el Marcel es van convertir en amics inseparables. El Marcel continuava amb el seu bon humor i el Pep, tot i que hi havia dies en què la tristesa tornava a visitar-lo, havia començat a prendre-s’ho tot d’una altra manera. Fins i tot semblava que les idees del Marcel se li estaven encomanant. “Què et sembla si muntem un campionat d’escacs? O de bitlles?... O potser un escape room!! Un escape room és una gran idea, oi, Marcel?!”. I tant que ho era.

I aquesta és la història del Pep i el Marcel que van aprendre a fer sortir les idees dels seus caparrons per omplir tota la planta 3 de l’hospital, i convertir-la en un dels llocs més màgics que mai hagueu pogut veure.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és una recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix en la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per a fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital